

ĐẠI CHIẾN THẦN VÕ MÔN

T hần Võ môn có cơ quan là một tòa thành rộng lớn. Vách thành xây bằng đá cao hơn năm thước, chia làm hai cửa trước cửa sau, như một ngôi thành cổ.

Vào đêm mười ba tháng hai.

Tiểu Tà và đồng bọn đã đột nhập vào bên trong theo kế hoạch đã định.

Bên ngoài là một ngọn đồi nhỏ, bao quanh bằng một khu rừng rậm rạp, cách xa cửa thành khoảng năm mươi thước.

Tiểu Tà thấy thành rộng lớn như vậy, có vẻ ngần ngại, nói:

– Không thể đột kích dễ dàng, có lẽ phải phục binh trước một thời gian.

Minh Tâm đại sư lo lắng:

– Dương thiếu hiệp! Có nên y theo kế hoạch đã dự tính không?

Tiểu Tà bối rối:

– Chuyện đã lỡ rồi, đương nhiên phải tiến hành theo kế hoạch. Tôi không ngờ báo thành rộng lớn như vậy. Một trăm hòa thượng cũng không đủ. Tôi định cho họ đứng bao vây nội tường thành, hễ ai chạy ra đều bắt hết. Nhưng kế hoạch đó không dùng được nữa rồi.

Cầm quái lên tiếng:

– Vậy thì sửa đổi kế hoạch đi! Chúng ta tấn công từ hai phía cổng thành ép vào.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi quyết định:

– Bây giờ chúng ta phải phân chia người ra hai mặt, nhưng bốn phía tường thành cũng không được bỏ trống mà phải nghi binh. Tôi và Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ tấn công cổng chính. Cầm quái và Tửu quái dẫn hai mươi vị hòa thượng phục tại bên tả. Thâu quái dẫn hai mươi vị hòa thượng phục bên hữu. Minh Tâm đại sư và Minh Độ đại sư dẫn bốn mươi hòa thượng phục sau cổng thành. Tất cả chỉ hò hét áp đảo tinh thần của địch.

Tiểu Tà quay sang A Tam:

– Ống sáo của người đâu?

A Tam nói:

– Có đây!

Tiểu Tà nói:

– Lúc nào có tiếng sáo nổi lên thì bốn mặt cùng la hét một lượt. Nhưng phía

trước mặt và phía rừng thì cứ yên lặng để địch tưởng có phục binh, không dám chạy về phía đó.

Mọi người hiểu ý, nói:

– Xin y lệnh!

A Tam cười:

– Tiểu Tà bang chủ, kế này không thua gì kế dụ địch của Khổng Minh.

Tiểu Tà tiếp:

– Mọi người đều đánh bằng thuốc mê để khỏi phải gây thương tích trầm trọng. Tôi không muốn các vị đại hòa thượng hy sinh một cách vô ích.

Minh Độ đại sư chấp tay đáp:

– A Di Đà Phật! Lão Nạp hiểu ý!

Tiểu Tà nhìn lên trời, nói:

– Còn độ hai giờ nữa mới lâm chiến. Quý vị vào vị trí sẵn sàng đi!

Mọi người đích thân đến vị trí đã định để xem xét địa hình.

Tiểu Tà dẫn một số hòa thượng còn lại núp vào trong rừng.

Tiểu Thất hỏi:

– Tiểu Tà! Anh đoán trước Độ Vĩnh Thế và Độ Phi chạy trốn sao?

Tiểu Tà đáp:

– Đúng vậy! Con cáo già này tinh ranh lắm, có thể hấn dùng đường hầm trốn vào rừng.

Tiểu Thất nói:

– Chúng ta xông lên chặn đường, không để hấn chạy thoát.

A Tứ hăng hái:

– Tôi có dự trữ sẵn thuốc nổ, nếu hấn dùng đường hầm để thoát đi chắc không tránh khỏi.

Lúc này trong bảo thành vẫn thấy yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài đoàn vệ binh đi qua lại.

Chẳng bao lâu đã đến canh ba...

Tại cổng thành bỗng vang lên một tiếng nổ long trời lở đất.

“Ầm!”

Bọn vệ binh lập tức nhốn nháo lên:

– Ai!?

Tiểu Tà vận công nói lớn:

– Có tổ tiên các người đến đây! Hãy mau vào báo cho Độ Vĩnh Thế và Độ Phi biết!

Một vệ binh coi thường hét:

– Đồ khùng! Hãy đi chỗ khác chơi!

Tiếng nói chưa dứt, tên vệ binh đã một mũi phi đao phóng ngay cổ họng.

Bọn vệ binh hoảng hốt la lên:

– Ối! Có chuyện không may rồi!

Thần Võ môn vốn coi thường mọi người nên dù có chuyện đột biến xảy ra nhưng vẫn không nao loạn. Chỉ thấy một gã trung niên chừng tứ tuần phóng ra, nhìn thấy Tiểu Tà la hoảng:

– Á! Dương Tiểu Tà!

Tiểu Tà vẫy tay, nói:

– Đúng rồi! ta là Dương Tiểu Tà đây, hãy vào báo cho Độ Vĩnh Thế biết.

Qua một lúc lâu, trên mặt thành xuất hiện vài đầu người nhô lên, và có tiếng nói:

– Đêm khuya muốn đến đây nạp mạng hả?

Tiếng nói vừa phát ra chính là của Độ Vĩnh Thế, em ruột Độ Vĩnh Thiên, hiện giữ quyền Môn chủ Thần Võ môn.

Tiểu Tà cười:

– Độ Vĩnh Thế, rốt cuộc hôm nay chúng ta đã gặp nhau rồi. Ta phải rút gân, lột da người ra mới được.

Độ Vĩnh Thế nói lớn:

– Cừu nhân đã đến! Ta phải trả thù cho đại ca ta. Nay tổng quản, tổng lý, tổng binh hãy chuẩn bị đối phó!

Tiểu Tà nói:

– Tốt lắm, chúng ta đang chờ đợi.

Độ Vĩnh Thế hỏi:

– Lực lượng các người gồm những ai?

Tiểu Tà đáp:

– Cừu đại môn phái.

Độ Vĩnh Thế nghe nói giật nảy người, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Tiểu Tà ra hiệu cho A Tam thổi sáo lên, tiếng sáo lan rộng trong đêm khuya.

Tức thì bốn mặt thành vang lên tiếng la hét như thiên binh vạn mã.

Độ Vĩnh Thế tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố trấn an, nói:

– Dương Tiểu Tà! Người mà gạt được ta sao? Cừu đại môn phái ai chịu nghe lời của người. Lòng chưa mọc đủ mà đã muốn bay, coi chừng té chết đấy!

Tiểu Tà cười:

– Người muốn bay chính là người. Ta nói cho người biết, chẳng những chúng ta tấn công ở Tổng Động mà cả sáu phân động cùng một lúc...

Độ Vĩnh Thế không tin dưới mắt mình một đứa con nít trên mười tuổi mà dám đột kích vào Thần Võ Môn.

Tên tổng quản Thần Võ Môn nổi giận nói:

– Ta không tin một đứa trẻ như người đủ khả năng tấn công vào Thần Võ Môn của chúng ta. Hãy để ta ra tay thử sức người trước!

Nói xong, từ trên mặt thành nện búa vào người Tiểu Tà. Người đó chính là tổng quản Lý Đông, một nhân vật khét tiếng giang hồ.

Tiểu Tà nhẹ nhàng tránh sang một bên la lớn:

– A Tam, A Tứ, Tiểu Linh! Đừng để chúng chạy thoát!

Vừa nói, vừa rút dao ra, từng chiêu bén nhọn đâm trả vào viên tổng quản, ý định muốn chặt đứt cánh tay hắn.

A Tam cười:

– Xin Tiểu Tà bang chủ an tâm! Chúng nó không chạy thoát nổi đâu.

Hắn vội bao vây tên Vệ pháp, đôi tay múa liên tục như hai con rắn. Tên Vệ pháp cũng không nhịn, dùng đoản đao múa tròn nhắm vào A Tam tấn công rất dữ dội.

A Tứ chế phục tên Chưởng pháp Đào Định Giang, hai bên đánh nhau không phân thắng bại.

Tiểu Linh thì đối phó với tên háo sắc Độ Phi, tên này có những cử chỉ thấp hèn làm cho Tiểu Linh nổi giận.

Độ Phi nói:

– Một cô gái đẹp như Hằng Nga mà theo chi bọn lưu manh thổ phỉ? Chỉ cần nàng chịu theo ta thì nàng sẽ sống một cuộc đời thần tiên.

Tiểu Linh tức giận chửi lớn:

– Hèn mạt! Nói năng thô lỗ! Bản cô nương sẽ lột da người ra trăm mảnh.

Độ Phi tức giận:

– Ôi! Con tiện tì này hung dữ quá! Giờ này đáng lẽ người phải ngủ chung giường với ta mới đúng.

Tiểu Linh giận đỏ mặt, vận hết công lực áp đảo đối phương. Hai bên chưa phân thắng bại.

Người mà Tiểu Thất muốn tìm là Độ Vĩnh Thế, nên vừa giáp mặt, Tiểu Thất đã dùng tuyệt chiêu xuất thủ. Độ Vĩnh Thế cũng không phải tay vừa, hấn dùng “Đàn long vô cấp chưởng”, chống lại cây “Hàn ngọc thiết” của Tiểu Thất, làm cho Tiểu Thất phải phối hợp cả môn tuyệt học “Ngọc quan âm” mới đương cự nổi.

Còn bên kia, Cầm quái và Tửu quái không lúc nào dứt la ó, nhét thuốc mê thành từng cục ném đối phương rất hữu hiệu.

Thuốc mê đã làm cho địch thủ mê man ngất xỉu rất nhiều. Chưa đầy năm phút, số người bị thuốc mê có đến năm mươi người.

Thâu quái và Diệu quái đã bắt được rất nhiều người. Cách đánh của hai lão quái rất nhẹ nhàng, đột nhập vào thành chặn đánh, quân thù không cách nào tẩu thoát được.

Phía sau thành, số người của Minh Tâm, Minh Độ mỗi lúc một tăng thêm theo cách “Khuấy đại chiến thuật”.

Khi địch quân tấn công đến thì vờ tháo lui và phun thuốc mê lên, làm cho họ ngất xỉu hết, sau đó kéo lê chúng ra khỏi hiện trường.

Trận đánh diễn ra rất sôi nổi làm cho bọn thuộc hạ của Thần Võ kinh hãi, mất hết tinh thần chiến đấu.

Một tên Hắc y thấy vậy vội chạy đến trước mặt Độ Vĩnh Thế cấp báo:

– Bẩm môn chủ! Bốn bên đều có địch, phải đối phó như thế nào đây?

Độ Vĩnh Thế tung hai chưởng đẩy lùi Tiểu Thất ra hai thước, la hoảng lên:

– Tổng quản đâu! Đến đây mau!

Tiểu Thất chồm tới, đưa dao bén kích tới, làm cho Độ Vĩnh Thế hoảng sợ không dám phân tâm điều khiển thộc hạ.

Tổng quản nghe lệnh vội vàng tuốt gươm vào trận địa, Tiểu Thất phải cố hết sức chống trả hai người.

Tổng quản nói với Độ Vĩnh Thế:

– Môn chủ! Phía trước binh thế yếu kém, chúng ta ra phía trước bao vây.

Độ Vĩnh Thế lắc đầu:

– Không được! Cửa trước có phục thuốc mê. Hãy đồn ra cửa sau, mau lên!

Như vậy là Độ Vĩnh Thế đã rơi vào kế hoạch nghi binh của Tiểu Tà

Tổng quản liền phi thân ra hướng cửa sau, dẫn theo số đệ tử và vệ binh khá đông.

Giữa lúc đó bỗng nhiên xuất hiện một tà áo mỏng màu hồng, dáng điệu rất tha thướt, kèm theo một chuỗi cười dâm loạn. Thái độ cô gái này rất ung dung như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Độ Vĩnh Thế thấy bóng cô gái đã cười nói:

– Dung Lệ! Mau đến đây giúp ta một tay!

Chưa dứt câu, ông đã đánh trả Tiểu Thất một lúc ba chiêu mười hai thức.

Thì ra đó là Cửu Ma Cơ Dung Lệ.

Ả đẹp đến mê hồn làm cho tâm hồn của mọi người ai nấy cũng điên đảo.

Cơ Dung Lệ lên tiếng:

– Ôi! Vĩnh Thế! Ai Mà cả gan dám quấy rầy Thần Võ Môn của ông vậy? A! thì ra tên nhóc con khôi ngô tuấn tú này.

Lập tức cô nàng lướt tới, nhoẻn môi cười như muốn giở trò ong bướm với Tiểu Thất.

Tiểu Thất đã một lần sa vào mỹ nhân kế nên vừa thấy Dung Lệ đã bực mình rống lên:

– Hãy nạp mạng đi hỡi con dâm nữ kia!

Vừa nói Tiểu Thất vừa lật ngược cây dao chĩa vào Độ Vĩnh Thế, đồng thời xoay người tấn công vào Cơ Dung Lệ, quyết tâm ả chết mới hài lòng.

Cơ Dung Lệ thấy điệu bộ ngang tàn của Tiểu Thất, không dám khinh thường, nhưng từ khi ả luyện xong môn “Không quá hành sơn” thì bản lĩnh của ả rất tiến bộ. Chỉ thấy ả phát nhẹ đôi tay đã bức ép được chiêu thế của Tiểu Thất.

Ả nói:

– Tiểu oan gia! Người làm gì mà gấp dữ vậy? Đợi một lát chúng ta sẽ cùng nhau hưởng khoái lạc mà.

Nàng vừa cười vừa xuất chiêu rất lạnh lẽo.

Hai người hiệp lực tấn công Tiểu Thất, thế cuộc lập tức thay đổi.

Tiểu Thất không ngờ võ công của Cơ Dung Lệ lại cao cường đến thế, lại thêm vào Độ Vĩnh Thế làm cho hấn bối rối vô cùng, bị đối phương ép vào chân tường, không lối thoát.

Tiểu Tà nhìn thấy la lên:

– Mẹ kiếp! Con hồ ly dâm tà kia dám...

Vừa nói Tiểu Tà vừa phi thân đến chân thành, nhanh như một luồng điện, trước tiên đánh vào tên Tổng quản Lý Đông.

Tổng quản Lý Đông cảm giác mất sức, thấy Tiểu Tà thi triển chiêu thức kỳ quái, muốn chạy cũng không kịp, hét lên một tiếng, tay trái dùng búa bổ tới đầu Tiểu Tà, đồng thời thân mình bay lên, cố sức liều mạng.

Tiểu Tà thấy lưỡi búa bổ tới như lưu tinh, lập tức tránh qua dùng chỉ lực điểm tới, làm cho lưỡi búa của đối phương rơi xuống đất.

Tiểu Tà liên tiếp điểm ra mấy chỉ nữa, tổng quản Lý Đông tránh không kịp,

nhận thêm một chỉ nơi vai trái, chịu không nổi, gục ngã ngay tại chỗ.

Tiểu Tà hét:

– Người muốn chết sao?

Vừa nói vừa bước tới, dùng phi đao chặt đứt đầu Tổng quản Lý Đông luôn, máu phừng phực tuôn ra, thật ghê rợn! Tổng quản Lý Đông bị Tiểu Tà trảm thủ quá nhẹ nhàng như một tên đồ tể hành sự nơi pháp trường, thật là thê thảm!

Không chần chờ, Tiểu Tà quay sang gọi lớn:

– Tiểu Thất, có ta đến đây rồi!

Liên phóng mình lên cao như đại bàng, dùng chiêu “Phi hoàng triều dương” hướng về Cơ Dung Lệ bay tới.

“Bùng! Bùng!”

Liên tục đưa ra năm chiêu, Tiểu Tà khống chế được Cơ Dung Lệ, đồng thời nắm tay cô ả kéo ra.

Tiểu Thất thấy Ma tình Cơ Dung Lệ lọt vào tay Tiểu Tà thì mừng khôn xiết, vội kêu lên:

– Độ Phi, người cũng tới số rồi!

Tiểu Thất tuy bị thương nhưng công lực không giảm, chỉ qua mấy chiêu tấn công đã hoàn toàn chiếm thượng phong, buộc Độ Phi thối lui không ngừng.

Còn Cơ Dung lệ, đã gọi ả là Ma tình thì dù lọt về tay ai cũng giở quả, nên liên tục cười dâm, nói:

– Anh là ai? Người đẹp trai trẻ tuổi như anh sao lâu nay em không tìm ra há? Tiểu vương gia! Anh có khỏe không?

“Bốp! Bốp!”...

Tiểu Tà tặng cho cô ả hai bạt tai nổi lửa rồi cười nói:

– Trò này xưa rồi, đừng mơ tưởng sẽ hiệu quả!

Cơ Dung Lệ lãnh nguyên hai bạt tai của Tiểu Tà, tuy má hồng tê tái nhưng vẫn gượng cười, xoa nhẹ tay lên má, ra chiều e ấp dẫu ẩn người tình để lại, nói:

– Tiểu vương gia! Làm gì mà nóng dữ vậy? Ngay cả em đây cũng chẳng nường tay.

Dứt lời, ngã chúi thân hình ảo lả vào lòng Tiểu Tà, vẻ mặt đầy khiêu khích và đam mê.

Tiểu Tà chẳng sợ trò quỷ của Cơ Dung Lệ lôi cuốn, nhưng thân thể của Cơ Dung Lệ quả có sức thu hút một đáng trọng phu thật, nên Tiểu Tà cầm tay Cơ Dung lệ thoa nhẹ lên đó một đường lửa lướt, làm cho Cơ Dung Lệ động tính khiêu gợi hơn, cứ tưởng kỳ này Tiểu Tà khó thoát lưới tình gợi dục của ả.

Tiểu Tà nói:

– Ma tình, người câu người thật tài. Ha... ha..!

Tiếng cười chưa dứt, hữu chưởng đã vung lên.

“Bùng!”...

– Á... a..!

Cơ Dung Lệ kêu thảm thiết một tiếng, thân mình như điều đứt dây, bắn lên không, văng vào một góc tường, miệng rỉ máu tươi.

Tiểu Tà nói:

– Ma tình à! Thân thể của cô rất quyến rũ. Rất tiếc Dương Tiểu Tà là người thái giám, cô làm sao mê hoặc được...?

Nói xong hắn ôm bụng cười không ngớt.

Cơ Dung Lệ đã bị kích đến phát điên, không ngờ người ả muốn chà hôm nay lại là một tên thái giám ranh ma quỷ quyết, ả nói:

– Té ra ngươi là tên tiểu thái giám! Dám lừa tình nương, ta sẽ giết chết ngươi như những kẻ không tuân lệnh ta.

Chỉ thấy đôi tay Cơ Dung Lệ vung ra, cuộn phong ùn ùn nổi lên, tay trái tỏa khí hồng, tay phải tỏa khí đen.

Một tiếng hét chói lói vang lên.

Cơ Dung Lệ nhanh chóng công tới Tiểu Tà.

Tiểu Tà giật bắn người vì tiếng kêu khẩn cấp kia là của Tiểu Linh. Vội quay về sau, thì ra Tiểu Linh đang bị Độ Phi đánh ép vào mé tường phía Đông, bị động nằm trên đất, còn Độ Phi áo quần xốc xếch, sắp giở trò làm nhục.

Tiểu Tà vừa chạy tới vừa hét:

– Độ Phi! Ngươi dám...

Tức thì, tay phải xuất chiêu, hào quang chiếu sáng.

– A... a...!

Độ Phi tay phải đã bị phi đao găm lút tận xương, kinh hãi vô cùng, kêu lên một tiếng, lăn xả về mé trái tránh được đòn chưởng của Tiểu Tà công đến tiếp.

Nhưng lúc này, Cơ Dung Lệ song chưởng đã kích đến trúng ngay lưng, Tiểu Tà ngã nhào xuống đất, lăn ba vòng mới ngồi dậy được, miệng rỉ máu tươi. Dùng tay quẹt máu nơi khóe miệng, nhìn Cơ Dung lệ đầy căm giận.

Cơ Dung Lệ cười hắc hắc, nói:

– Tiểu oan gia! Sao rồi? đã trúng “Hong hắc hoàn tình chưởng” thì phải ngủ với ta ba ngày ba đêm mới khỏe lại được.

Nói như vậy, Cơ Dung lệ rất tâm đắc, nghĩ rằng Tiểu Tà nhất định phải khuất phục trước độc chưởng vô nhân nan giải của ả, nên tiếp tục mơn trớn thân thể Tiểu

Tà để gởi dục.

Toàn thân Tiểu Tà như mình đồng da sắt, đối với trò quỷ của Cơ Dung Lệ chẳng có tác dụng gì, trái lại hẳn xem Cơ Dung Lệ như một con ma tình đói khát tình dục, nên cười nói:

– Tiểu tình nhân! Nàng làm sao nhẫn tâm nhìn thấy anh bị khổ hình đây?

Vừa nói vừa cười trêu tức.

Nhưng Cơ Dung Lệ lại cho đây là lời xuống nước để ả ra tay cứu vớt số phận Tiểu Tà, nên chẳng để ý Tiểu Tà phản kích bất ngờ.

Ngã ngay vào lòng Tiểu Tà, ả nói:

– Tiểu vương gia! vậy anh mau buông em rời khỏi đây! Nơi đây thật đáng sợ!

Tiểu Tà cười:

– Được thôi! Em thấy phi đao này của anh không?

Hắn từ từ rút ra khỏi thắt lưng một cây phi đao, đưa trước mặt Cơ Dung Lệ.

Cơ Dung Lệ cảm giác lạnh mình trước quang khí phi đao, song làm bộ thản nhiên hỏi:

– Tiểu vương gia! Anh tính làm gì đây?... A... a...!

Tiếng chưa dứt, phi đao của Tiểu Tà đã cắm vào ngực Cơ Dung Lệ.

– Người...

Cơ Dung Lệ mắt mở to trợn ngược, nghẹn lời, ả không dám tin vào mắt mình rằng Tiểu Tà nỡ đối xử tàn nhẫn với ả như vậy.

Thân hình Cơ Dung Lệ từ từ đổ xuống. Không chút tiếc thương, Tiểu Tà tiến đến rút phứt phi đao ra, mắng:

– Thứ đàn bà đại háo sắc thật ghê tởm!

Một dòng máu nơi ngực Cơ Dung Lệ vọt lên làm ả đau đớn quần quai đến ngất đi.

Tiểu Tà lắc đầu, tiếp:

– Không đúng! Con heo nái! Muốn đùa giỡn với ta à?

Sự thật từ lúc được Âu Dương Bát Không cho ra giang hồ đến nay, hẳn đôi lúc cũng bị sắc đẹp quyến rũ, nhưng đối với hạng người như Cơ Dung Lệ, một chút phân tâm cũng không có, trái lại rất giận hờn là khác.

Tiểu Tà tiếp tục cười, nói:

– Ta muốn đến Thái Hằng Sơn, Cô Hồn Cốc tìm người. Rất may người đã vác xác đến đây, thật là nạp mạng kịp lúc.

Vừa nói vừa đá vào hông Cơ Dung Lệ mấy cái rồi mới bỏ đi.

Bấy giờ Độ Vĩnh Thế thấy tình thế không ổn, bèn tính kế tháo lui, hét lên:

– Phi nhi! Chạy mau đi!

Độ Phi nhân lúc Tiểu Tà bị Cơ Dung Lệ tấn công từ phía sau, không ai để ý hấn nữa, lập tức chuồn theo mái đại điện tẩu thoát trước, song Tiểu Thất luôn chú ý hành động tên này, chỉ vì Độ Vĩnh Thế giữ chân hấn mãi, nên không kịp trợ giúp Tiểu Linh.

Nhờ Tiểu Tà kịp thời phản ứng, kéo Cơ Dung Lệ về một góc đầu trường, sau đó hạ thủ Cơ Dung Lệ rất độc hiểm, khiến Độ Vĩnh Thế buông lời từng chiêu pháp, vì vậy Tiểu Thất có cơ hội chém bậy một đao rồi nhắm hướng Độ Phi đuổi theo.

Khi Tiểu Tà quay lại cũng là lúc Độ Vĩnh Thế nổi gót Tiểu Thất, phút chốc thi triển khinh công nhảy qua đầu Tiểu Thất, đuổi kịp Độ Phi.

Cả hai luồn lách trên mái ngói một hồi, đến một tòa nhà xây theo hình bát quái thì chui tọt vào.

Tiểu Tà và Tiểu Thất nhưng khoảnh khắc cả hai đuổi kịp chỉ tích tắc. Nhà này giống một biệt hữu động thiêu, người nhìn vào cứ căn cứ theo hình bát quái thì cho là kẻ thiết kế nhất định có ý đồ lập trận kỳ môn. Kẻ muốn trốn vào đây thì dễ, nhưng chìa khóa trận đồ để ra thì chỉ có chủ nhân thật sự của nó biết mà thôi.

Với Tiểu Thất suy luận như vậy, riêng Tiểu Tà khi đuổi đến chẳng thấy bóng địch nhân đâu, không vội lòng sục mà thận trọng quan sát.

Tiểu Thất vừa phi đến đã nói:

– Tiểu Tà! Công phu Độ Vĩnh Thế quả nhiên cao siêu hơn Độ Vĩnh Thiên rất nhiều. Em nhất thời suýt bị hấn lấy mạng, anh nhất định đừng để hấn tẩu thoát nghe!

Tiểu Tà cười:

– Không sao! Bọn chúng chạy không thoát đâu. Đợi tình hình bên ngoài ổn định chúng ta thử nào cũng tìm ra mật đạo Thần Võ môn. Chân của anh sao rồi?

Tiểu Thất vội trấn an:

– Không sao, chỉ là bị thương ngoài da một chút.

Tiểu Tà nói:

– Chạy đã đời rồi cuộc cũng phải nhớ đến con chó siêu cấp của ta, bắt chú cháu hấn trở lại thôi!.

Tiểu Thất vui vẻ:

– Có phải anh muốn em làm mèo bắt chuột, đùa giỡn với nó?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Em cứ yên tâm làm việc theo anh, nơi này chẳng phải là kỳ môn trận gì cả, chỉ là một thư phòng đặc biệt của Độ Vĩnh Thế, và tất nhiên phải có

một mật đạo để khi cần kíp hấn tẩu thoát mà thôi.

Tiểu Thất nghe Tiểu Tà nói vậy thì yên tâm, bắt đầu khịt mũi dò tìm khắp thư phòng.

Một lúc sau Tiểu Thất quay lại nói:

– Tiểu Tà! từ sau kệ sách, dưới bàn thờ, ngay cả chỗ giường nằm của hấn hầu như còn để lại dấu hơi người chưa lâu.

Tiểu Tà hỏi:

– Em thấy nơi đó có lộ vẻ gì là cửa mật đạo không?

Tiểu Thất nói:

– Sau kệ sách có một bức tranh được lồng vào đấy một bức chân dung mỹ nhân, nhưng nhìn kỹ thì giống như vẽ hấn vào, đường nét rất sắc, nửa dưới được trang trí hoa văn. Tất cả gộp vào vừa vừa đủ người đi vào. Em chưa xác định được có phải là cửa mật đạo hay không. Còn phía trước giường hấn, một tấm thảm nhung cũng đẹp không kém bức tranh mỹ nhân, có điều hình như có hai hơi người vừa đi qua thì phải. Còn nữa, từ nơi này dấu hơi người dẫn đến bàn làm việc của hấn thì mất hấn.

Tiểu Tà vỗ tay cái bốp, nói:

– Tiểu Thất, khá lắm! Đi! Chúng ta đi tìm A Tam.

Tiểu Thất hỏi:

– Bọn họ còn đang đánh bên ngoài. Anh xác định thư phòng này có mật đạo sao không tìm cách bắt hấn lại, còn quay ra làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Người khờ quá! Người không thấy thư phòng của hấn nơi nào chẳng có bức tranh mỹ nhân và được trang trí giống nhau. Nếu như vậy đạo nằm dưới chân bàn hấn, tất bàn chân phải xô dịch đi đôi chút, còn nếu nói sau bức chân dung hay thảm trước giường thì cũng không đúng, bởi vì bất cứ một chuyển động nào của đồ vật cũng hoàn toàn để lại một dấu hiệu khác biệt nào đấy, phải không?

Tiểu Thất gật đầu:

– Đúng vậy!

Tiểu Tà nói:

– Trong lúc cấp bách tháo chạy vào mật đạo làm sao mọi vật cản ở đây vẫn còn nguyên?

Tiểu Thất suy đoán:

– Biết đâu còn ai đó ở lại dịch chuyển bàn ghế y nguyên như cũ.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không thể nào! Người coi dưới bàn có dấu cửa mật đạo không?

Tiểu Thất dán mắt vào dưới bàn nhìn hồi lâu, nói:

– Quả là không có dấu ấn nào cả, nhưng có hơi người rõ ràng.

Tiểu Tà nói:

– Bởi vậy ta mới nói chúng ta mau đi tìm A Tam để hẩn kiếm thuốc nổ mang đến đây.

Tiểu Thất nói:

– Nội lực anh không công phá nổi mật đạo hay sao mà lại phải dùng đến thuốc nổ của A Tam?

Tiểu Tà giải thích:

– Người nghĩ coi, nếu như sau mỗi bức chân dung đúng là một cánh cửa để thoát đi thì hóa ra Độ Vĩnh Thế đã thiết kế sai thư phòng này rồi, bởi mọi ngõ ngách ở đây dù có thông ra bên ngoài được chưa chắc hẳn đã thoát thân nổi vì mọi ngõ ngách vào Thần Võ Môn đã bị cử đại môn phái vây kín. Con đường duy nhất hẳn thoát được chỉ có địa môn. Có thể ba nơi đó hẳn đến để lấy một vật gì đấy rồi chuồn, cũng có thể là chúng ta chưa phát hiện ra thôi. Nhưng ta khẳng định mật đạo nằm quanh đây chứ không đâu xa. Thôi đi đi!

Tiểu Tà nắm tay Tiểu Thất chạy băng băng trở lại hiện trường ban nãy.

Nơi này A Tam đang kịch chiến với Bạch Mục, một cao thủ thuộc hạ của Độ Vĩnh Thế. Bạch Mục bị A Tam ém thế nhưng nhất thời chưa có cách nào dồn hẳn vào đường cùng được.

Lúc này sự xuất hiện của Tiểu Tà khiến Bạch Mục giật mình nghĩ thầm:

– “Thiệt là kém! Đánh đã lâu, vẫn chưa thắng được tên đầu trọc này, giờ thêm tên tiểu quỷ đến tiếp ứng nữa, thật là khó khăn à”.

Nghĩ đến đây Bạch Mục bị A Tam tức thời vung ra một chiêu “Tây Thiên Như Lai” trong “Đại bì chương” vừa mạnh vừa hiểm vô cùng.

Chưởng lực thật ghê hồn, tiếng hét của A Tam còn làm hẩn kinh hãi hơn:

– Hầy mau nạp mạng!

Đang ở thế bị động không cách nào tránh khỏi chiêu sát thủ của A Tam. Bạch Mục cắn răng cố tình chống trả. Lưu tinh phi búa của hắn cử lên hóa ra trăm ngàn bóng búa kháng cự lại thế chưởng của A Tam, thế như đảo sơn bạt hải, lợi hại chẳng kém.

Hai chưởng chạm nhau tóe lửa, cả hai đều bị dội ngược.

A Tam bị Lưu tinh hỏa búa kích trúng đùi trái, thịt cháy xém. Người vừa chạm đất đã bị Bạch Mục công đến tiếp.

Chớp nhoáng, phản ứng kịp thời A Tam vận nhanh mười thành công lực xoay người đánh bật trả lại. Bạch Mục trên đà quá trớn không sao tránh khỏi, lãnh

nguyên một chưởng “Đại bi” vào ngực, hồn siêu phách lạc, miệng trào máu chết tươi.

Kỳ phòng địch thủ, bên mé đông bờ thành A Tứ đánh với Đào Định Giang dữ dội không kém. A Tứ như con thiêu thân cứ chao đảo quanh ngọn lửa muốn lao vào, nhưng Đào Định Giang cứ phóng phi mã tới tấp đến, khiến hắn chỉ còn cách lo tránh né, không còn cơ hội nào bức phá đường xạ tiễn phi mã, tiếp cận địch thủ trả đòn. Tức khí hắn luôn miệng kêu la hồng trần áp tinh thần Đào Định Giang.

Song chẳng có chút gì lay chuyển được tình thế. Tiểu Tà thấy thế mớm cho hắn một câu:

– A Tứ! Dừng đá chọi vào hắn thì thắng chứ gì.

A Tứ sức nhớ, vỗ đầu:

– Cảm ơn! Tiểu Tà bang chủ, tại sao anh không nói sớm một chút.

Miệng nói tay A Tứ đã thộp ngay hòn sỏi trên đất chọi về phía hai con phi mã của Đào Định Giang đang lao tới.

Thật chính xác, phi mã bị hòn sỏi của A Tứ đánh bật sang trái rơi ngay xuống đất kêu leng keng mấy tiếng rồi nín bặt.

Đào Định Giang thất kinh, vũ khí bị mất, tất thân hắn khó bảo toàn, vội quay người tháo chạy.

Vừa quay đi hắn đã bị một cú song cước của A Tứ bay đến vút bổng lên cao đá bay vô tường, thân vừa rơi xuống đất A Tứ đã bồi thêm một chỉ “Đại bi” nơi gót chân làm hắn đau buốt xương tủy, ngã quy tức khắc. Chưa hết, chưa hả giận, A Tứ tiến gần đến hắn, ngũ trảo cử lên đập mạnh xuống “Thiên Linh Cái”. Đào Định Giang vỡ óc chết tươi.

A Tứ vỗ tay cười, nói:

– Mẹ kiếp! Ta tưởng người võ công cao siêu. Té ra chỉ có ba cây phi mã. Thật là võ con nít. Chết đáng đời!

Tiểu Tà tiến đến vỗ vai hắn, cười hà hà, nói:

– Thôi được rồi! Hôm nay chín quả quá khá.

Quay sang Tiểu Linh, hắn nói:

– Tiểu Linh! Lúc nãy em la chuyện gì vậy?

Tiểu Linh gò má phát đỏ, nói:

– Độ Phi... hắn...

Tiểu Tà hỏi gấp:

– Độ Phi không phải lúc đầu bị em đánh như con chó, tại sao để sa sút bị hắn hạ đến nông nỗi như thế?

Tiểu Linh ấp úng, nói chẳng ra lời, Tiểu Tà gắt lên:

– Cái gì mà em ấp úng như vậy hả lão nhị? Giáng chức em xuống lão ngũ, đến khi nào trở lại bản lãnh mới phục nguyên.

Mọi người thấy vậy cười vang, Tiểu Linh then thùng nói:

– Tại sao các người lại cười? Em có nguyên do à!

Tiểu Tà không dám cười, nhìn Tiểu Linh vẻ ngơ ngác, hỏi:

– Có nguyên do phải nói mau! Đừng làm bộ!

Tiểu Linh háy mắt nói:

– Độ Phi bị em đánh bại, nên tính giở trò bỉ ổi ra công em...

Tiểu Tà nhin không nổi cười to lên. Tiểu Linh sùng lên, gắt:

– Bộ đáng cười lắm sao?

Tiểu Tà giơ hai tay lên, nói:

– Được rồi! được rồi! Lần sau nếu gặp chuyện tương tự tốt hơn em nên bỏ đi.

Tiểu Linh cảm giác được Tiểu Tà đã thông cảm, nên nói:

– Em biết rồi!

A Tam bỗng hỏi:

– Độ Vĩnh Thế và Độ Phi đã trốn thoát rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Cứ yên tâm, ta là người đại thần thánh, bên cạnh còn có con chó siêu cấp Tiểu Thất, bọn nó đâu muốn trốn cũng khó thoát khỏi.

A Tam vui vẻ:

– Bây giờ bọn chúng nhà tan cửa nát, chỉ có một nơi ẩn trốn mà thôi: Thần Tiên đảo.

Tiểu Tà nghĩ một hồi, nói:

– Có thể không phải! Nếu là Thần Tiên đảo, chỉ một đêm đột nhập, phân động đó của hấn cũng bị phá tan. Ta nghĩ nơi hấn đến sẽ là cơ sở của Hắc y sát thủ.

Tiểu Linh nói:

– Bọn chúng tìm đến Hắc y sát thủ làm gì? Hiện giờ bọn chúng thân không một đồng dính túi làm sao dám đến cậy nhờ Hắc y sát thủ giúp?

Tiểu Tà nói:

– Giúp hay không không thanh vấn đề. Độ Vĩnh Thế cần một nơi ẩn thân. Hơn nữa mấy năm qua cũng đắc tội với nhiều người. Giờ phút này hấn phải lẩn trốn trước, nếu không địch nhân tìm đến trả thù không ít. Cho nên nơi hấn tới phải là cơ sở Hắc y sát thủ và đặc biệt chịu hạ mình làm tay sai.

Tiểu Thất lên tiếng:

– Yên tâm đi! Dù hấn độn thổ đến đâu bốn đại thần thánh của chúng ta cũng bắt hấn trở lại dương trần, đền tội trước võ lâm thiên hạ.

Tiểu Tà cười hà hà, nói:

– Không sai! Độ Vĩnh Thế, Độ Phi, hai người cứ từ từ mà độn thổ phi hành.

Tiểu Linh cười nửa miệng, nói:

– Em thấy trong thiên hạ này chỉ có “Thông Thực Bang” là đệ nhất bang thiên hạ.

Tiểu Tà vô cùng khoái chí trước câu nói của Tiểu Linh:

– Em cũng không phải nói dóc sao?

– Ha.. ha..!

Tất cả mọi người trong bang Thông Thực đều cười giòn giã.

Tiểu Linh giận:

– Các người có lúc cũng không đành lòng.

Tiểu Tà nghiêm túc lại:

– Không đùa nữa! A Tam, mau đi tìm thuốc nổ cho ta! Còn lại tất cả đến cửa sau xem tình hình các ngã như thế nào.

A Tam nói:

– Tuân lệnh tiểu bang chủ!

Dứt lời, A Tam chạy đi, còn lại Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Tứ và Tiểu Thất lần lượt rời hiện trường hướng về phía hậu viện Thần Võ môn cất bước:

Đi mới mấy bước thì đã thấy Minh Tâm, Minh Độ đại sư và Lục quái dẫn theo một số hòa thượng hướng về phía bọn Tiểu Tà chạy tới.

Minh Tâm đại sư lên tiếng trước tiên:

– Dương thiếu hiệp! Toàn bộ đã bị chế phục rồi. Thuốc mê quả hữu hiệu. Kế hoạch thành công mỹ mãn.

Tửu Quái nói:

– Chúng ta bắt tên đầu não hành quyết cho trừ bỏ. Còn lại bọn hạ cấp không nhúc nhích. Tất cả thấy trò Thần Võ môn kể như không nơi nương thân từ đây.

Tiểu Tà nói:

– Bên tôi cũng vậy. Rất tiếc Độ Vĩnh Thế và Độ Phi đã trốn ra mặt đạo rồi.

Ai nấy đều giật mình. Tiểu Tà không đợi họ hỏi nguyên do đã nói:

– Chúng chạy ra mặt đạo trốn thoát, bọn ta muốn cản cũng không kịp. Bây giờ trời tối, đợi sáng mai hãy tính.

Minh Tâm đại sư niệm Phật hiệu, nói:

– A Di Đà Phật! Tội ác là do Độ Vĩnh Thế gây ra vậy mà hấn trốn thoát. Lão nạp nhất định phải bắt được hấn tể thiên hành đạo thì kiếp này mới trọn đường tu.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện này cũng tại tôi. Bây giờ chúng ta nên thảo luận một chút.

Minh Tâm đại sư nói:

– Dương thiếu hiệp có gì cao kiến xin cứ trình bày để chúng ta hợp tác thi hành!

Tiểu Tà nói:

– Thần Võ môn cao thủ chết rồi, còn lại không có bao nhiêu tay võ điều luyện, cảnh cáo bọn chúng và giúp chúng ít tiền để cải nghề đừng làm tay sai cho bọn gian ác nữa.

Minh tâm đại sư nói:

– Chuyện này phải nhờ Dương thiếu hiệp ra mặt mới được.

Tiểu Tà tiếp:

– Trước hết nên thông báo cho quan phủ tiếp quản nơi này. Tránh về sau kẻ khác chiếm dụng gây lại cơ sở Thần Võ Môn, quấy rầy thiên hạ.

Minh Độ đại sư hỏi:

– Chuyện tấn công Thần Tiên đảo, Dương thiếu hiệp có kế hoạch chưa?

Tiểu Tà nghĩ một hồi rồi đáp:

– Nơi này giải quyết xong rồi! Quý đại sư nên trở về Thiếu Lâm Tự. Nội trong bảy ngày tôi sẽ đến đó trình bày kế sách ra đảo cứu người.

Cầm quái nóng nảy:

– Lục Quái chúng ta có cùng đi không?

Tiểu Tà gãi đầu cười cười, hấn không muốn để Lục Quái theo đuổi nên nói:

– Cứ tự tiện! Thực ra Thần Tiên đảo chẳng có gì đáng để Lục Quái phải nhọc sức ra uy. Tốt hơn các người nên đi ngao du tầm thực.

Cầm quái hiểu rõ ý Tiểu Tà nên chấp tay:

– Được! Nếu vậy bọn ta xin cáo biệt, hẹn tái ngộ!

– Ha.. ha..!

Tiếng cười giòn giã của Lục Quái van lên, họ đã đi xa.

Còn lại Minh Tâm và Minh Độ đại sư điều động thủ hạ lo chôn cất thi hài những nạn nhân bỏ mạng, và tên nào còn sống sót bị thương được cứu chữa và cung cấp ít tiền để bọn chúng ly khai Thần Võ Môn, chuyển nghề làm ăn.

Thần Võ Môn hiện giờ ở lại cũng chẳng còn tác dụng gì. Tâm trạng những tên còn sống sót rất tồi tệ khi nhận tiền và buộc phải rời nơi mà bọn chúng nương thân bấy lâu. Cũng phải, bởi vì Thần Võ Môn uy thế hùng mạnh như vậy chỉ trong một đêm đã bị tiêu diệt. Họ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh giống như một giấc mơ.

Tóm lại Thần Võ Môn bị hủy diệt là lẽ tất yếu. Ác lai ác báo, kẻ ác nhất định bị tiêu diệt.

Thiếu Lâm hòa thượng lần này trong trận ra quân huyết chiến với Thần Võ Môn chết chín người, bị thương mười một người. Phải nói là một con số thương vong rất ít.

Không lâu, trời sáng...

Minh Tâm đại sư nói:

– Dương thiếu hiệp đã có nhã ý như vậy, phái Thiếu Lâm chúng tôi xin cáo từ, hẹn ngày tái ngộ!

Tiểu Tà chấp tay:

– Cáo từ! Hẹn bảy ngày sau hợp tuyển ra đảo cứu người!

Phái Thiếu Lâm đi rồi, tiếp đến các môn phái khác cũng lần lượt đến báo cáo với Tiểu Tà đồng thời xin rút lui chờ ngày họp mặt nơi Thiếu Lâm cùng ra đảo.

Mọi người đã đi hết, Tiểu Tà và đồng bọn chờ A Tam tìm thuốc nổ mang đến mới cùng nhau tiến nhập trở lại thư phòng của Độ Vĩnh Thế.

Nhìn thư phòng chứa rất nhiều sổ sách và xung quanh trang trí khá nhiều hình ảnh mỹ nhân, Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Có thể nào mật đạo của hắc bố trí ở một nơi khác không?

Tiểu Tà từ lúc bước chân trở lại thư phòng của Độ Vĩnh Thế đã chăm chú quan sát khắp nơi một lượt rất kỹ lưỡng nhưng vẫn chưa tìm ra điều gì khác lạ, nghe Tiểu Linh hỏi thì lắc đầu nói:

– Không thể ở một nơi khác được. Trong lúc hắc bị nguy khốn, không thể làm kịp xoay chuyển cách trốn thoát. Nơi đây kiên cố bí mật, ít người biết tới, thế nào hắc cũng thiết kế mật đạo nơi đây.

A Tam thắc mắc:

– Nhưng tại sao chúng ta tìm không được cửa hầm mật đạo?

Tiểu Tà cười:

– Có lẽ chúng ta chưa tìm được, vì nếu hắc thiết kế đơn giản ai cũng tìm thấy thì còn gì bí mật nữa?

Tiểu Linh thở ra:

– Như vậy là chúng ta đành chịu thua sao?

Tiểu Tà nóng nảy hét:

– Mặc kệ, không cần biết mật đạo nằm ở đâu. A Tam! Mau lấy thuốc nổ đem đến đây! Chúng ta sẽ phá nát căn phòng này.

A Tam vui vẻ chạy đi và nói lớn:

– Tuân lệnh!

Chẳng mấy chốc A Tam đã quay vào với bao thuốc nổ trên vai.

Cả bọn lập tức rời khỏi thư phòng.

A Tam lạnh lẽo đặt thuốc nổ, rải đều trên nền phòng rồi châm ngòi.

“Bùng! Bùng! Bùng!”

Những tiếng nổ phát ra như long trời lở đất, khói lửa mịt mù. Thư phòng của Độ Vĩnh Thế chìm trong khói lửa, gạch đá hóa thành tro.

Tiểu Tà đứng dậy, đưa tay phủi tóc Tiểu Linh, nói:

– Xong rồi! Tất cả ngòi dậy đi!

Tiểu Tà tiến vào đống gạch vụn nát. Cả bọn cũng nối gót theo sau.

Thư phòng bị nổ hiện ra một cửa hang dẫn vào một đường ngầm. Nhưng cửa hang có một tảng đá chặn lại, chưa ai dám xông vào.

A Tam ưỡn ngực nói:

– Dù có tảng đá chắn ngang mật đạo cũng không cản nổi bàn chân mạo hiểm của chúng ta. Ha.. ha..!

Tiểu Tà cũng cười nói:

– A Tam! Chân của người có sao không?

A Tam lắc đầu:

– Không sao! Có một nữ thần y ở đây thì còn sợ gì chân bị thương.

Tiểu Linh cũng không vừa:

– A Tam, đừng lẻo mép! Lần sau ta sẽ đem ốt cay dán lên vết thương cho khốc suốt ngày à!

A Tứ xông lên nói:

– Ha.. ha..! Chúng ta mạo hiểm xông vào mật đạo. Tôi xin đi tiên phong cho!

Mật đạo dài khoảng bảy, tám lý, địa đạo phong tỏa toàn Cửu Liên Sơn, nơi thoát ra là một con suối rậm rạp, âm u.

Cách thiết kế mật đạo này phải nói là rất độc đáo.

Không lâu, bọn Tiểu Tà đã đứng trước một con suối, nước chảy xuống một cái đầm lớn, cây cối xanh tươi.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Thất:

– Tiểu Thất, bây giờ đến công phu của người.

Tiểu Thất đưa cánh tay lên cao, nói:

– Được! Không có gì khó khăn.

Hắn lập tức chạy đến đám cỏ, dùng mũi ngửi một hồi, hết nơi này sang nơi khác, rồi gọi mọi người:

– Hãy mau đến đây!

Tiểu Tà, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ chạy đến thì thấy trên đám cỏ có dấu chân người vừa dẫm lên nhưng không rõ nét lắm, nếu không có tài khám phá của Tiểu Thất thì khó mà biết được.

Tiểu Tà vung tay nói:

– Bằng chứng như thế đủ rồi! Hãy đi theo đám cỏ tiến lên phía trước!

Tất cả đều đi theo hướng Tiểu Tà chỉ dẫn.

Được một đoạn thì đến một thôn xóm nhỏ. Tiểu Thất bỗng nhiên lắc đầu, nói:

– Bọn chúng có thể đổi quần áo, ngồi xe ngựa chạy rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Sao rồi? Hơi hám của chúng nó biến mất rồi sao?

Tiểu Thất đánh hơi một lúc, nói:

– Đến thôn xóm này thì hơi hám không còn.

Tiểu Tà quyết định:

– Vậy chúng ta lân la vào thôn xóm hỏi xem!

Tức thì, Tiểu Tà tìm đến một túp nhà có người để hỏi thăm, và được gia chủ cho hay:

– Hôm qua có người mua một con ngựa chạy về hướng thị trấn Sùng An.

Tiểu Tà quay sang đồng bọn:

– Chúng ta lập tức truy đuổi.

Trưa hôm ấy Tiểu Tà và đồng bọn đã tới thị trấn Sùng An, ghé vào một tửu điểm.

Tiểu Linh nghi ngờ hỏi:

– Tiểu Tà! Có tìm ra manh mối gì ở đây chưa?

Tiểu Tà lắc đầu, nói:

– Bây giờ vẫn chưa có, nhưng ta biết chắc rằng chúng nó chạy về hướng Bắc.

A Tam nói:

– Chú cháu Độ Vĩnh Thế có lẽ đã hóa trang rồi.

Tiểu Tà gật đầu nói:

– Không sai! Chúng nó đã hóa trang ngay tại thôn xóm nhỏ.

Tiểu Linh có vẻ thất vọng:

– Như vậy tìm chú cháu bọn nó rất khó khăn.

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên là không dễ dàng.

Tiểu Linh cười mai mỉa:

– Anh nắm chắc được bao nhiêu phần trăm truy lùng địch thủ, thử nói nghe?

Tiểu Tà lấp liếm:

– Ta là đại thần thánh, đương nhiên đoán không sai. Nhưng cứ hỏi A Tam cũng đủ rồi.

A Tam cười:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh đừng nản chí! Anh mà không tìm ra manh mối thì em làm sao biết được.

Tiểu Thất hỏi:

– Chú cháu Độ Vĩnh Thế tại sao không chạy theo đường núi mà lại chạy theo đại lộ?

Tiểu Tà nói:

– Chúng nó đã cải trang thì mục đích là đi theo đại lộ. Vả lại trên đại lộ có rất nhiều thuộc hạ của Thần Võ môn, còn sơn lộ thì không có bao nhiêu.

Tiểu Linh hỏi:

– Như vậy có cần dùng đến tai mắt đệ tử của Cái Bang không?

Tiểu Tà gật đầu, nói:

– Cần lắm! Càng nhiều người, việc tìm kiếm càng nhanh.

A Tam khiêu khích:

– Tiểu Tà bang chủ! Nếu anh còn phải nhờ người khác thì không phải đại thần thánh rồi.

Tiểu Linh đứng dậy nói:

– Bây giờ em đi thông báo cho đệ tử Cái Bang biết.

Tiểu Tà vội giữ tay Tiểu Linh:

– Hãy chờ một lát!

Rồi Tiểu Tà tiếp:

– Tiểu Linh! Em đi thông báo với đệ tử Cái Bang, hễ thấy có một lão đầu và một thiếu niên ra đường, tay phải bị thương, sử dụng trường kiếm thì bắt ngay, đem

đến đây được thưởng ngàn lượng bạc.

Tiểu Linh hứng thú nói:

– Có phải bất cứ nơi thị trấn nào bắt được cũng được trọng thưởng không?

Tiểu Tà nói:

– Đúng! Càng nhanh càng tốt.

Tiểu Linh lập tức rời tửu điểm.

A Tam đùa:

– Nếu bọn chúng bắt lầm lão đầu thì sao? Có phải anh định kiểm tra từng người một không?

Tiểu Tà cười:

– Có gì không được? Chỉ sợ đệ tử Cái Bang không bắt được chú cháu hấn thôi.

A Tứ không tin tưởng:

– Võ công chú cháu Độ Vĩnh Thế quá cao siêu, đệ tử Cái Bang làm sao bắt được?

Tiểu Tà nói:

– Đệ tử Cái Bang nhiều như vậy, chỉ cần bao vây chú cháu Độ Vĩnh Thế cũng đủ ngộp thở rồi. Sợ rằng Độ Vĩnh Thế là con hồ ly, đa đoan lắm kế, Cái Bang không có cách nào phát hiện được hấn thôi.

A Tam thở ra:

– Như vậy chẳng lẽ họ làm uổng công sao?

Tiểu Tà đắc ý, nhún vai nói:

– Chỉ có ta là đại thần thánh ra tay mới xong mà thôi.

A Tam vỗ tay:

– Oa! Thì ra anh vẫn còn mưu kế. Đại thần thánh là anh rồi!

Tiểu Tà giả bộ hiền lành:

– Tại các người muốn ta làm thì ta phải làm thôi.

Mọi người đều cười ồ lên.

Không bao lâu, Tiểu Linh chạy về tửu điểm, nói:

– Tiểu bang chủ! Anh hãy chuẩn bị một ngàn lượng bạc đi! Đệ tử Cái Bang ai nghe đến số tiền thưởng ấy cũng đều phần khởi.

Tiểu Tà cười hà hà, nói:

– Rất tiếc! Bọn chúng một đồng xu cũng không có, chỉ có ta được hưởng mà thôi.

Tiểu Linh không hiểu, hỏi:

– Tại sao? Tiểu đại thần thánh muốn ra chiêu gì đây?

Tiểu Tà cười hí hí, nói:

– Đại thần thánh làm cho cho các người biết được. Hãy chờ ngày mai sẽ rõ!

Tiểu Tà vỗ tay lên bàn như đánh trống, ra vẻ đắc ý.

Tiểu Linh hỏi gắt:

– Tiểu Tà! Anh đã có cách, tại sao lừa gạt đệ từ Cái Bang? Anh không công bằng chút nào.

Tiểu Tà nói rất tự nhiên:

– Có người đùa giỡn còn hơn không có người giúp vui. Cái Bang đệ tử lang thang kiếm ăn suốt ngày, nếu có việc vui để vui cợt càng giải khuây.

Tiểu Linh tỏ vẻ không bằng lòng. Tiểu Tà kéo Tiểu Linh sang một bên, hỏi nhỏ:

– Tiểu Linh! Em đoán xem anh muốn ra chiêu gì đây?

Tiểu Linh nâng ly trà lên, uống một hớp rồi nói:

– Anh không nói làm sao em đoán được? Ít ra em cũng phải có chút đỉnh tư liệu mới suy đoán chứ.

Tiểu Tà gật đầu, nói:

– Anh hỏi em, dãy núi cách đây gần nhất là núi gì?

Tiểu Linh nói:

– Võ Duy Sơn.

Tiểu Tà hỏi:

– Từ đây đến đó mất bao nhiêu thời gian?

Tiểu Linh lẩm nhẩm một lúc, nói:

– Độ ba giờ.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Dãy núi xa thứ hai đi về hướng Bắc là núi gì?

Tiểu Linh suy tính:

– Núi xa thứ hai về hướng Bắc là Hoài Ngọc Sơn, phải đi hơn nửa ngày mới tới.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Dãy núi xa thứ ba?

Tiểu Linh đáp:

– Tinh An Ngụy Miêu Sơn, phải đi một ngày mới tới.

Còn dãy núi xa thứ tư?

Tiểu Linh tỏ vẻ bức bối:

– Anh hỏi bao nhiêu núi để làm gì? Không lẽ bọn chúng núp vào trong núi cả rồi hay sao?

Tiểu Tà cười:

– Độ Vĩnh Thế nhất định lẫn vào núi ẩn trú.

– Sáng nay không phải anh đã nói chú cháu Độ Vĩnh Thế thoát ra mật đạo, dùng đại lộ chạy trốn hay sao? Bây giờ anh lại bảo là hắn trốn trong núi.

Tiểu Tà giải thích:

– Vậy chính là anh và Độ Vĩnh Thế đang đấu trí ở chỗ này. Độ Vĩnh Thế tưởng rằng chúng ta không cách nào tìm ra mật đạo của hắn, cũng không cách nào tìm đến tiểu thôn trang, cho nên hắn được yên ổn cả trang, dùng quan đạo chạy trốn. Nhưng bây giờ chúng ta xúc động từ Cái Bang công khai truy nã, bất cứ lão đầu nào cũng không thể thoát khỏi tai mắt Cái Bang. Độ Vĩnh Thế nhất định biết được hành tung đã lộ và sẽ theo hướng sơn lộ hoặc thủy lộ chạy trốn.

Tiểu Linh hiểu rõ, cười nói:

– Tiểu Tà! Anh thật là tài giỏi! Đáng gọi là thần thánh.

A Tam kêu lên:

– Tiểu Tà! Anh xem đệ tử bang Thông Thực như là con chó truy đuổi con thỏ sao?

Tiểu Tà ranh mãnh:

– Đừng nói vậy mà! Nếu không nhờ đệ tử Cái Bang, ta thật hết cách rồi đó.

Tiểu Linh mừng yêu, nói:

– Anh đề ra món tiền thưởng làm chúng nó thêm đến chảy nước miếng. Luôn cả em cũng không muốn bỏ qua.

Tiểu Tà xoa xoa tay, nói:

– Anh vẫn giữ lời, không thất hứa. Như vậy được chưa?

Tiểu Linh nói:

– Được! Vậy thì anh cứ hỏi tiếp đi!

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, hỏi:

– Vậy núi xa thứ tư là gì?

Tiểu Linh cau mày, đáp:

– Tốt hơn để em kể toàn bộ cho anh nghe. Núi xa thứ tư là Mộc Sơn, tiếp theo một trăm dặm là Cửu Hoa Sơn. Phía Bắc Cửu Hoa Sơn là Tây Lương Sơn, đi tiếp nữa là Tây Linh Sơn...

Tiểu Tà ngắt lời:

– Tây Lương Sơn là được rồi. Núi ấy cách đây bao xa?

Tiểu Linh ước chừng:

– Tây Lương Sơn cách đây khoảng hai ngày đường.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát, nói:

– A Tam, em hãy cho ta biết từ Cửu Hoa Sơn đến Tây Lương Sơn, địa hình, thủy chấn thế nào?

A Tam liền nói:

– Cửu Hoa Sơn cách Trường Giang khoảng ba mươi dặm, đối mặt với Trường Giang là trấn Sùng Dương. Ở đó có một cái hồ lớn gọi là hồ Nhật Miếu.

Tiểu Tà lại ngắt ngang:

– Tiểu Linh! Trấn Sùng Dương có bao nhiêu đệ tử Cái Bang?

Tiểu Linh nói:

– Khoảng hai trăm đệ tử.

Tiểu Tà gật đầu, nói:

– Nếu là đại trấn thì hẳn không dám đến, còn đây là tiểu trấn, rất thuận lời.

A Tam nói:

– Từ Cửu Hoa Sơn đến Tây Lương Sơn phải qua rất nhiều thị trấn. Chưa chắc hẳn dám lựa con đường này.

Tiểu Tà tỏ vẻ vừa ý, nói:

– Chúng ta sẽ đến Tây Lương Sơn hội ngộ.

Tiểu Linh hỏi:

– Anh dám chắc Độ Vĩnh Thế trốn ở Tây Lương Sơn sao?

Tiểu Tà gật đầu, nói:

– Có thể lắm! Tại vì Độ Vĩnh Thế đi trước chúng ta nửa ngày. Chúng nó bây giờ có thể đã đến Hoài Ngọc Sơn. Chúng ta gọi đệ tử Cái Bang truy nã nên Độ Vĩnh Thế muốn tránh tai mắt đệ tử Cái Bang phải chờ đêm tối mới dám ra đi. Vì vậy hẳn đến Cửu Hoa Sơn phải là ngày thứ hai, và tiếp đến Tây Lương Sơn theo đường Trường Giang. Chúng ta phải có mặt tại Tây Lương Sơn chiều mai. Độ Vĩnh Thế sẽ không nghĩ rằng bọn ta đến trước hẳn đâu. Ta chỉ cần thời gian ba ngày là truy nã được hẳn ngay.

Tiểu Tà nghĩ một lát rồi tiếp:

– Trên nguyên tắc, lão hồ ly này không thể lưu lại quá lâu ở một nơi nào. Chúng ta phải tiến hành nhanh, trưa ngày mai đệ tử Cái Bang sẽ chia nhau xét núi. Nhất định hẳn khó thoát phen này.

A Tứ xen vào hỏi:

– Độ Vĩnh Thế sao không hướng về Bắc mà qua Nam?

Tiểu Tà nói:

– Có thể cơ sở của Hắc y sát thủ ở ngay vùng đó.

Tiểu Linh giục:

– Tiến hành thôi! Đừng chậm trễ!

Tiểu Tà nói:

– Được! Không lâu nữa thỏ sẽ sập bẫy.

Cả bọn lập tức nhắm Tây Lương Sơn xuất phát.

Dọc đường Tiểu Linh thông báo cho đệ tử Cái Bang kế hoạch vây bắt Độ Vĩnh Thế.

– Trưa ngày mai, lục soát cả Trường Giang và sơn lộ Tây Lương Sơn!

Ngày thứ hai, bọn Tiểu Tà đã có mặt tại Tây Lương Sơn.

Cả bọn đang ở lưng chừng núi để quan sát thì đột nhiên giữa trưa có hai bóng người từ chân núi chạy về hướng Tây Lương Sơn.

A Tam nhìn thấy, la lên:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh đoán việc quả như thần. Bọn chúng đến rồi.

Tiểu Tà cười:

– Hai tên này quả nhiên chạy rất lẹ à! Chúng ta chạy luôn ngày đêm mới tới đây, thật kịp lúc.

Tiểu Thất nói:

– Bắt bọn chúng lại hỏi sẽ rõ thôi.

Hai bóng người này chạy đến Tây Lương Sơn thì đã nghe một tràng cười vang dậy sơn cốc.

Tiếng cười chưa dứt, Tiểu Tà đã giống như thiên mã đằng vân, bay về phía hai người.

Nhưng chớp mắt lại có bốn bóng người tiếp theo truy đuổi.

Hai bóng người đi trước mặc áo xanh, một già một trẻ. Tóc lão nhân bạc trắng, tên tuổi trẻ răng hô, mũi xẹp, trông rất xấu xí.

Cả hai nhìn thấy Dương Tiểu Tà thì giật mình, nhưng lão già đã trấn tĩnh:

– Tiểu tử này biết lão là ai mà dám cản trở?

Tiểu Tà chỉ trả lời bằng một tràng cười lớn, và nói:

– Lão từ đâu đến, và bây giờ lão đi về đâu?

Lão già trả lời nhát gừng:

– Ta từ Phúc Châu đến. Chặng đường tiếp theo sẽ là Từ Châu. Tiểu công tử có phải là bạn đồng hành của ta không?

Tiểu Tà cười, hỏi:

– Bên cạnh lão là ai vậy?

Lão già nói:

– Đó chính là con trai lão phu.

Tiểu Tà nói:

– Nó là cháu kêu lão bằng sư thúc, sao lại biến thành con trai? Độ Vĩnh Thế! Người quả là một con cáo già.

Lão già như không hiểu, hỏi:

– Tiểu công tử! Độ Vĩnh Thế là ai? Lão phu không quen biết.

Tiểu Tà nhếch môi:

– Độ Vĩnh Thế là em Độ Vĩnh Thiên, cả hai đều là loại ác nhân, tàn sát không biết bao nhiêu võ lâm đồng đạo. Ta muốn bắt hắn treo lên thành Bắc Kinh để mọi người thấy rõ bộ mặt gian ác của hắn.

Lão già tỏ ra ác cảm với Độ Vĩnh Thế:

– Tuy lão không phải là người võ lâm, nhưng lão cũng rất hận người gian ác cường bạo. Tiếc thay, bản thân chưa từng luyện võ. Sống được chừng này tuổi mà chưa có cơ hội giúp đời.

Tiểu Tà khinh bỉ:

– Độ Vĩnh Thế! Người thật giỏi à! Người dám chửi luôn cả bản thân người thì thiên hạ chắc chỉ có người là làm được.

A Tam xen vào:

– Độ Vĩnh Thế! Người đừng giả bộ nữa! Hãy lột mặt nạ xuống đi! Người có giỏi trá hình đến đâu cũng không qua mặt nổi bang chủ Thông Thực của ta.

Lão già sợ hãi:

– Các vị đại hiệp lầm rồi! Sự thật chúng tôi không biết Độ Vĩnh Thiên, Độ Vĩnh Thế là ai. Lão cầu xin các vị xét lại.

A Tam nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Bọn chúng quả thật là chú cháu Độ Vĩnh Thế sao?

Tiểu Tà khoát tay ra lệnh:

– Đem chúng ra chém hết rồi mới nói! Ha... ha...!

Tiểu Thất lập tức rút Hàn ngọc đao bay về hướng thanh y lão nhân chém tới, đồng thời tung ra hai chưởng. Cự ly còn cách thanh y lão nhân chỉ một bước.

Thanh y lão nhân tức giận:

– Lão phu không tin đánh không lại các người.

Tiếng nói vừa dứt lão đã đưa song chưởng ra, công với Tiểu Thất

A tam thấy vậy kêu lên:

– Rõ là bọn chúng rồi!

Hắn cũng không khách sáo, tung chưởng hướng về Độ Phi.

Độ Phi trước đây tay phải đã bị thương, nay gặp tình thế này làm sao đối phó, liền lều mạng tung ra một chưởng, tiếp chưởng của A Tam.

Chưởng lực chạm nhau, cả hai thân hình đều dội ngược. Độ Phi nhân cơ hội đó bỏ chạy rất nhanh.

– Đứng lại!

A Tam lập tức phi người đuổi theo.

Tiểu Tà quát:

– A Tứ, đuổi theo!

A Tứ lập tức lướt đi, thân mình như cánh chim.

Độ Vĩnh Thế nhìn thấy vội cong mình giáng trả vào Tiểu Thất một đòn “Thần hải linh giao”, hy vọng đánh dạt Tiểu Thất ra để chạy trốn.

Tiểu Thất tuy công lực khá cao nhưng so với Độ Vĩnh Thế thì kinh nghiệm chiến đấu khó mà địch nổi.

Hắn thấy Độ Vĩnh Thế chưởng pháp quá lạnh lẽ, vội tung một chiêu “Hỗn hồ tranh phong” để ứng phó.

Chưởng lực phản kích mãnh liệt vô cùng, làm cho Độ Vĩnh Thế bị chấn động.

Thì ra chiêu này của Độ Vĩnh Thế là lấy tiến để thoái, lấy công để thủ, nên chưởng lực chỉ xuất ra một nửa rồi thu lại, và quay mình thoát đi.

Tiểu Thất ngơ ngác một chút rồi sức tỉnh, la to:

– Độ Vĩnh Thế! Trốn đi đâu?

Liền lúc đó, song chưởng của Tiểu Thất như luồng gió nhẹ bay theo.

Tiểu Tà thấy vậy chỉ cười nhẹ, không đuổi theo.

Tiểu Linh vội nói:

– Tiểu Tà! Sao anh không đuổi theo hắn? Nếu để Độ Vĩnh Thế chạy thoát thì sao?

Tiểu Tà trấn an:

– Em cứ yên tâm! Nơi rừng núi Tiểu Thất chính là vua, không ai thoát khỏi tay hắn đâu. Anh không tin nơi này có mật đạo thứ hai.

Tiểu Linh vẫn còn lo lắng:

– Độ Vĩnh Thế võ công cao siêu lại xảo quyết. Chúng ta phải đuổi theo yểm trợ cho Tiểu Thất khỏi thiệt thòi.

Tiểu Tà nói:

– Võ công Tiểu Thất đã khá cao, chỉ là kinh nghiệm còn thiếu thôi. Cơ hội để hắn học hỏi không phải là tốt sao?

Tiểu Linh cương quyết:

– Nhưng em không an tâm chút nào!

Tiểu Linh kéo tay Tiểu Tà chạy xuống chân núi.

Tiểu Tà kêu lên:

– Được! Được! Để anh đi! Để anh đi! Có em bên cạnh anh không có thời gian ở không rồi.

Bỗng có tiếng hét dữ dội lại giống như tiếng kêu của ác thú, nghe điếc cả tai.

Tiểu Tà liền nhảy dựng lên:

– Mẹ kiếp! Có mai phục! Nhanh lên Tiểu Linh.

Tiếng chưa dứt, thân mình Tiểu Tà giống như điện xẹt bay về phía có tiếng hét.

Tiểu Linh có cảm giác hình như địch thủ không ít.

Quả thật không sai. Trước mặt họ thấy Tiểu Thất đã bị bốn tên hắc y bịt mặt bao vây vào giữa, còn Độ Vĩnh Thế thì không thấy đâu.

Tiểu Tà chạy tới, nói:

– Tiểu Thất tránh ra, mau đuổi theo Độ Vĩnh Thế!

Tức thì thân hình Tiểu Tà như mũi tên bắn vào bốn tên Hắc y bịt mặt.

Tiểu Thất lợi dụng cơ hội, ép hai tên Hắc y bịt mặt lùi ra, lách mình thoát đi.

Chỉ có hai chiêu Tiểu Thất đã công phá vòng vây đuổi theo Độ Vĩnh Thế.

Bốn tên Hắc y bịt mặt vừa thấy Tiểu Tà đã liên thủ hợp công, cố hạ sát Tiểu Tà.

Thì ra là Hắc y sát thủ. Tiểu Tà xuất chiêu công về tên Hắc y sát thủ phía trái, nói:

– A Tam!

Tiểu Tà không nghe A Tam lên tiếng, biết rằng A Tam cũng đang gặp phải nguy biến.

Hắn cảm thấy ê ẩm tay chân trước chất độc của “Hắc huyết thần châm”. Tiểu Tà chửi thề:

– “Bọn sát thủ này đã dùng loại kim độc tác quái giang hồ. Thật khả ác! ”.

Đôi mắt Tiểu Tà phát đỏ lên, không kể “Hắc huyết thần châm” là gì, liều

mạng xông tới phản công.

Bọn Hắc y sát thủ thấy Tiểu Tà đã bị trúng độc mà còn sức mạnh như vậy nên giật mình là lên:

– Ai da!

Tiếng kêu vừa phát ra, bọn Hắc y đã bị Tiểu Tà dùng phi tiêu phóng nhanh vào người. Nhưng đổi lại, thân thể Tiểu Tà cũng bị “Hắc huyết thần châm” ghim đây.

Tiểu Tà thất kinh, đang lúc choáng váng bỗng nghĩ thầm:

– “Có thể loại “Thần châm” này chất độc không bằng “Thần châm” ở Phiêu Hoa Cung”.

Tiểu Tà liền rút bỏ những cây “Hắc huyết thần châm” ghim trong người rồi quay qua trợ chiến giúp A Tam.

Bỗng từ trên cao phát ra một tiếng “Ầm” giống như trăm ngàn cân thuốc nổ, chấn động cả một vùng hoang sơn.

Tiểu Tà và đồng bọn nhanh chóng phóng mình né sang một bên, giống như một đồng tiền xoáy vào khoảng không rồi rơi xuống đất.

Tiểu Linh kháng cự rất yếu ớt:

– Á... a...

Tiếp theo là một trận quần chiến, từ trên cao xuất hiện ba tên hắc y sát thủ tung vũ khí đánh ập xuống, lấp lánh như một vùng lân tinh.

Tiểu Tà hét lên một tiếng, thân mình giống như điện xẹt, đánh bật những đường gươm công tới bất ngờ của ba tên Hắc y sát thủ.

Tức thì, ba thân hình rơi ra xa ba trượng. Có người đứt lìa một cánh tay, có người đầu lìa khỏi cổ, có người ruột bị lòi ra ngoài, chết rất thê thảm.

Tiểu Tà chẳng khác nào một thiên thần đòi mạng bọn Hắc y. Hắn tiến đến nhặt một cánh tay của một tên Hắc y để xem xét, rồi cười phá lên, nói:

– Thật là một bọn liều chết ngu xuẩn!

Tiểu Linh nói vội:

– Tiểu Tà! Anh hãy mau qua đây!

Miệng nói mà chân nàng đã thoăn thoắt tiến đến bên Tiểu Tà, xem xét thương thế.

Từ khi Tiểu Linh phát tiếng kêu đến bây giờ, chỉ trong thời gian ngắn mà Tiểu Tà đã hạ được bảy tên Hắc y sát thủ.

Nàng nhìn Tiểu Tà thấy cách hạ thủ không kém tàn nhẫn. Cũng may, nhờ có Tiểu Linh la lên mà Tiểu Tà mới sức tỉnh nường tay.

Tiểu Tà nhớ lại A Tam, vội hỏi:

– A Tam sao rồi?

Đến lúc này Tiểu Tà mới nhớ lại tình bằng hữu, nhưng A tam đã bất tỉnh, đâu còn nghe được lời thăm hỏi ân cần của Tiểu Tà.

Tiểu Linh an ủi:

– Cũng may! Không có nguy hiểm gì.

Tiểu Tà thở ra một hơi, lại nghĩ đến Tiểu Thất, kêu lên:

– A Tứ! Em mau đuổi theo yểm trợ cho Tiểu Thất!

A Tứ tuân lệnh bay người lên núi.

Tiểu Tà hỏi:

– Có phải A Tam cũng trúng “Hắc huyết thần châm” không?

Tiểu Linh gật đầu:

– Đúng vậy! Nếu không hẳn đâu bị ngất xỉu. Nhưng không có gì nguy hiểm, em đã cho uống nội đơn của lão phu nhân.

Tiểu Tà rút một cây “Thần châm” nơi ngực A Tam, chửi lớn:

– Thật là bỉ ổi! Lần này có thể toàn bộ “Hắc huyết thần châm” bị tiêu rồi. Lần trước tại Trường Bạch Sơn chỉ tìm được một cây, hôm nay lại tìm được ba cây nữa. Giang Chấn Vũ đã từng nói một cây dùng để chế thuốc, những cây còn lại thì ở trong tay “Lục đại địch thủ”. Rốt cuộc ta đã thu lại hết. Đến nay đã trừ xong bọn hắc y sát thủ, kể như được “Quan Âm bí kíp” để trao đổi, nên sanh nhiều chuyện rắc rối. Thật ra bọn chúng đều là kẻ đáng chết.

Tiểu Linh hỏi:

– Vậy hôm nay bọn chúng đến đây cứu Độ Vĩnh Thế là dụng ý gì?

Tiểu Tà nói:

– Bọn Tây Vực sát thủ chỉ cần việc gì có lợi là xông vào. Vì ham lợi mà phải thí mạng. Độ Vĩnh Thế chỉ cần cung cấp tiền của thì bọn sát thủ này ra tay mà thôi.

Tiểu Linh cười:

– Như vậy chúng ta đã loại trừ được nhiều rắc rối rồi phải không?

Tiểu Tà không đáp, rồi A Tam nói:

– Chờ A Tam tỉnh lại thì đưa lên núi. Tránh cho Tiểu Thất tình trạng bị trúng độc “Hắc huyết”.

Tiểu Linh đưa mắt nhìn A Tam, nói:

– A Tam trúng độc “Thần châm”, mất máu quá nhiều, e rằng lâu lắm mới tỉnh nổi. Em nghĩ rằng anh nên theo Tiểu Thất hỗ trợ kéo không kịp.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng được! Có gì nguy hiểm em hãy kêu lên. Tốt hơn nên đi tìm một hang đá nào ẩn trú.

Tiểu Linh nói:

– Anh yên tâm đi đi.

Tại trên đỉnh núi, Tiểu Thất đang giao đấu với Độ Vĩnh Thế rất ác liệt, chưa phân thắng bại.

A Tứ cũng đang quần chiến với Độ Phi, mấy lần suýt bị rơi xuống núi.

Độ Vĩnh Thế và Tiểu Thất đã trải qua hơn một trăm chiêu, mồ hôi đọng rơi xuống, khí huyết cả hai ngưng trệ, nhưng tinh thần vẫn quyết tử chiến.

Độ Vĩnh Thế ra đòn hiểm hơn Tiểu Thất, còn Tiểu Thất thủ nhiều hơn công. Dù vậy, Độ Vĩnh Thế chưa muốn thừa cơ tẩu thoát, không muốn bỏ rơi Độ Phi chạy một mình.

Cuối cùng, Độ Vĩnh Thế lợi dụng hết công lực, dùng chiêu “Đoạt hồn nhất thức” công tới như vũ bão, cốt làm cho Tiểu Thất kinh hãi.

Tiểu Thất cũng liều mạng, dùng một chiêu trong “Quan âm ngọc chưởng” chống trả lại, hét to:

– A! Người muốn chết à?

Tiếp theo, tung hàn ngọc đao theo thế “Bồ đề kiếm pháp” công tới Độ Vĩnh Thế.

Thật không ai tưởng nổi Tiểu Thất giờ đây lại phi thường đến như vậy.

Nhưng với kinh nghiệm chiến trường, Độ Vĩnh Thế đã bắt được đường gươm của Tiểu Thất, bẻ mũi phản công, gây cho Tiểu Thất bị thương tích nơi đùi.

Thừa dịp này, Độ Vĩnh Thế quay sang Độ Phi:

– Phi nhi! Chạy mau!

Độ Phi thấy sư thúc đã yểm trợ, hiểu ngay là sư thúc muốn mình rút lui, liền tung ra chiêu: “Thần công vô địch chưởng” gián xuống đầu A Tứ.

Thấy chưởng thế của Độ Phi quá lợi hại, vội thu hồi chân khí, tập trung công lực để hợp công với Tiểu Thất mới mong chế ngự được địch thủ, đợi Tiểu Tà đến tiếp ứng.

Giữa lúc đó, một luồng hồng quang xạ tới, tiếp theo một trận cuồng phong dữ dội ập đến.

Qua mấy tiếng kêu hoảng hốt đã thấy Độ Vĩnh Thế và Độ Phi té nằm ra đất vắng ra ba thước, miệng trào máu tươi.

Thì ra Tiểu Tà chạy đến đúng lúc đã cứu nguy cho A Tứ, nếu không A Tứ đã bị chú cháu Độ Vĩnh Thế liên thủ hạ sát rồi.

Tiểu Tà nhìn A Tứ, nói:

– Người có bị thương không?

A Tứ cười:

– Chỉ có một chút ngoài da, không sao cả.

Tiểu Tà an tâm, nói:

– Vậy người hỏi thử Tiểu Thất ra sao rồi?

A Tứ lập tức chạy đến chỗ Tiểu Thất.

Tiểu Tà nhìn chú cháu Độ Vĩnh Thế đang nằm mọp dưới đất, chứng tỏ cả hai đã kiệt sức rồi, không còn giao đấu được nữa.

Tiểu Tà hét lên:

– Độ Vĩnh Thế! Người dám ra lệnh cho bọn Hắc y dùng “Hắc huyết thần châm” đả thương ta sao?

Độ Vĩnh Thế đôi mắt trợn ngược, nói:

– Tiểu Tà! Tội người đáng chết! Người không chết thì Độ Vĩnh Thế này cũng không để người yên. Vì người mà Thần Võ Môn tan rã.

Tiểu Tà nói:

– Hừ! Người chết đến nơi mà còn lên giọng cộc hùm. Để ta cho chú cháu người xuống Diêm Vương dọa nạt bọn quỷ sứ.

Độ Vĩnh Thế nói:

– Tiểu Tà! Ta với người không thù oán, tại sao người đuổi theo ta phá phách như vậy?

Tiểu Tà cười:

Người không cần che dấu! Tội ác của hai anh em người làm sao tha được? Dù ta và người không thù oán gì, nhưng ta cũng có đủ tư cách hỏi tội người trước võ lâm thiên hạ.

Độ Vĩnh Thế hỏi:

– Người làm như vậy có lợi gì?

Tiểu Tà đáp:

– Chúng ta không cầu danh cũng chẳng cầu lợi. Người gây nên tội ác, cốt đoạt danh trong thiên hạ, điều đó không thể dung tha.

Độ Phi đôi mắt đỏ ngầu, hét lên:

– Tiểu Tà! Ta căm hận người đã làm cho ta nhà tan cửa nát, giờ lại bị người hạ nhục, ta quyết băm người ra trăm mảnh mới hả giận.

Tiểu Tà mai mỉa:

– Thế nào? Độ công tử! Người đã không còn ước vọng bá chủ thiên hạ, giờ

đây ta cho người một con đường sống, nếu người dám nói tất cả những bí mật của cha người.

Độ Phi vẻ mặt thay đổi, nghĩ thầm:

– “Được! ta sẽ nói cho hần biết. Nhưng hần phải thề suốt đời không lấy mạng ta”.

Nội tâm hần vui mừng nhưng ác ý của hần vẫn không thay đổi.

Độ Phi mím môi:

– Người tài lắm! Nhưng không làm gì được ta đâu. Một chút bí mật cũng không có.

Tiểu Tà quắc mắt:

– Thế là hai chú cháu người không còn muốn sống nữa. Ta muốn làm cho cha và chú người phải thú nhận chút ít tội lỗi của kẻ làm đại gian hùng. Đã dám làm thì dám chịu.

Độ Phi nói:

– Người tưởng rằng người chưa bao giờ giết người sao? Người đã giết bao nhiêu đệ tử của Thần Võ Môn nơi Thất Linh Cầm!

Tiểu Tà hỏi vặn:

– Người thấy ta giết sao?

Độ Phi gằn giọng:

– Người không những giết đệ tử của Thần Võ Môn, còn mượn lực của Phi Long Bảo sát hại đệ tử Thần Võ Môn nữa.

Tiểu Tà nói:

– Hừ! Các người đáng chết! Ta ra tay không phải không có nguyên do. Tại sao các người cố sức chạy về hướng Bắc? Có phải có thế lực nào tiếp tay với các người không?

Độ Vĩnh Thế trừng mắt nhìn Tiểu Tà, nói:

– Người muốn nói Hắc y sát thủ?

Tiểu Tà nói:

– Nếu không phải thì chú cháu người chưa chắc đến đây. Độ công tử đây ba tháng trước đã luyện được “Thái thượng ma kinh”, có đúng không?

Độ Phi kêu lên:

– Nói láo! Ta chưa từng thấy qua “Thái thượng ma kinh”, làm sao mà luyện?

Tiểu Tà nói:

– Người không qua mặt được ta đâu, chưởng lực của người đưa ra ứng chiến với A Tứ, làm cho A Tứ mê loạn, ta nhất thời nghĩ ra đã hiểu. Giờ thì người không

còn chối được.

Tiếp đó, Tiểu Tà hạ giọng nói nhỏ với Độ Phi:

– Ta chỉ muốn bí mật “Thái thượng ma kinh” mà thôi, người nói ra ta tha cho con đường sống.

Độ Phi im lặng, trong lúc đó Độ Vĩnh Thế nét mặt kinh ngạc, hỏi vội:

– Độ Phi! Con thật sự luyện được “Thái thượng ma kinh” rồi sao?

Độ Phi ấp úng:

– Con...

Câu trả lời của Độ Phi đã đủ chứng tỏ Độ Phi đã từng luyện qua “Thái thượng ma kinh”.

Độ Vĩnh Thế cười:

– Độ Phi! Tại sao con không báo cho thúc phụ biết? Nếu biết vậy chú cháu ta bỏ cả Thần Võ Môn cũng không tiếc mà. Ma kinh này có thể giúp chúng ta dựng lại uy thế trên võ lâm.

Tiểu Tà khinh bỉ:

– Không ngờ chú cháu các người trong giờ phút cuối cùng này còn hy vọng gây lại uy thế trong võ lâm. Tiếc thay! Tiếc thay!

Tiểu Tà hối thúc:

– Độ Phi! Người mau lấy “Thái thượng ma kinh” ra đi! Ta nghĩ một người thông minh như người chắc hiểu rõ, dù cho võ công cao siêu đến mấy đến phút chết thì cũng phải chết mà thôi.

Độ Phi nói:

– Người nói chuyện thật buồn cười! Người đã từng theo dõi đường đi nước bước của ta, chẳng lẽ không biết bí kíp “Thái thượng ma kinh” ở đâu sao?

Nói xong, Độ Phi cố gượng đứng dậy muốn bỏ chạy.

Trước mắt Độ Phi là một vực thẳm, Tiểu Tà vội tiến đến, Độ Phi liền nói:

– Tiểu Tà! Người không được đến gần! Nếu không ta sẽ nhảy xuống vực tự sát.

Tiểu Tà thách thức:

– Muốn chết thì cứ nhảy xuống, ta chẳng thêm xét trong người của người đâu.

Độ Phi dậm nhảy xuống, mắt vẫn liếc trông chừng Tiểu Tà:

Bỗng nhiên hấn rút từ từ trong người ra một quyển sách, ném về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà đưa tay bắt lấy, nhìn qua hàng chữ, vẻ đắc ý:

– Tốt! Tốt lắm!

- Bất ngờ hấn phóng về phía Độ Phi, tay phải đưa ra. Độ Phi chỉ kịp lăn mình né tránh, thất sắc hỏi:
- Người muốn phế võ công của ta? Người...

o O o